ואפי' למ"ד לוקין ליכתוב רחמנא לא תעשה כל מלאכה ובהמתך אתה למה לי הוא ניהו דמיחייב בהמתו לא מיחייב: הגיע לחצר החיצונה: אמר רב הונא היתה בהמתו טעונה כלי זכוכית מביא כרים וכסתות ומניח תחתיה ומתיר החבלים והשקין נופלים והאנן תנן נוטל את הכלים הניטלין בשבת כי קאמר רב הונא בקרני דאומנא דלא חזיא ליה והא קא מבטל כלי מהיכנו בשליפי זוטרי מיתיבי היתה בהמתו טעונה טבל ועששיות מתיר את החבלים והשקין נופלין ואע"פ שמשתברין התם בכולסא דיקא נמי דקתני דומיא דטבל מה טבל דלא חזי ליה אף הכא נמי לא חזי ליה ומאי אע"פ שמשתברין מהו דתימא להפסד מועט נמי חששו קמ"ל תניא ר"ש בן יוחי אומר היתה בהמתו טעונה שליף של תבואה מניח ראשו תחתיה ומסלקו לצד אחר והוא נופל מאליו חמורו של רבן גמליאל היתה טעונה דבש ולא רצה לפורקה עד מוצאי שבת למוצאי שבת מתה והאנן תנן נוטל כלים הניטלין כשהדביש הדביש למאי חזי לכתיתא דגמלי ויתיר חבלים ויפלו שקין מיצטרו זיקי ויביא כרים וכסתות ויניח תחתיהן מטנפי וקמבטל כלי מהיכנו והאיכא צער בעלי חיים קסבר צער בעלי חיים דרבנן אביי אשכחיה לרבה דקא משפשף ליה לבריה אגבא דחמרא א"ל קא משתמש מר בבעלי חיים א"ל צדדין הן וצדדין לא גזרו בהו רבנן מנא תימרא דתנן מתיר (א) חבלים והשקין נופלין מאי לאו בחבר גוולקי דהוו להו צדדין וצדדין לא גזרו בהו רבנן לא בחבר אגלווקי דלא הוו צדדין אי נמי בלכתא איתיביה שתים בידי אדם ואחת באילן כשרה ואין עולין לה ביו"ט מאי לאו דחק ביה באילן דהוו להו צדדין וצדדין אסורין לא דכפייה לאילן ואנח סיכוך עילויה (ב) דקמשמש באילן א"ה אימא סיפא שלש בידי אדם ואחת באילן כשרה ועולין לה ביו"ט ואי דכפייה לאילן אמאי עולין לה ביו"ט ואלא מאי צדדין אסורין סוף סוף אמאי עולין לה בי"ט אלא התם בגוואזא פרסכנא דאילן גופיה דופן בעלמא הוא דשוויה דיקא נמי דקתני זה הכלל כל (ג) אילו שינטל האילן ויכולה לעמוד עולין לה ביו"ט ש"מ לימא כתנאי אין עולין לה ביו"ט רשב"א אומר משום ר"מ עולין לה ביו"ט מאי לאו בהא קמיפלגי דמ"ס צדדין אסורין ומר סבר מותרין אמר אביי לא דכ"ע צדדין אסורין והכא בצדי צדדין קמיפלגי מ"ס צדי צדדין אסורין ומ"ס צדי צדדין מותרין רבא אמר מאן דאסר בצדדין אסר נמי בצדי צדדין מאן דשרי בצדי צדדין שרי נמי בצדדין איתיביה רב משרשיא לרבא נעץ

יתד

והא מבטל כלי מהיכנו. פירשנו למעלה בפרק כירה (דף מג.): **שתים** בידי אדם ואחת באילן. בסוכה בפ"ב (דף כב: ושם) תנן העושה סוכתו בראש האילן יש לפרש בשני ענינים העושה סוכתו בראש האילן כגון שהסכך של סוכה על גבי האילן והאילן סומך אותה שאין יכול לעלות על אותו סכך אלא אם כן ישתמש באילן שרגילין היו לתת כליהן על הסכך א"נ יש לפרש שהתקרה סמוכה באילן שבגלה בגובה ותמתיה על האילן דהשתא כל שעה שהוא מהלך בסוכה משתמש באילן: **בחיבור** גוולקי. שני שקין אחד בימין החמור ואחד משמאלו ובראש כל אחד מן השקין רצועה אחת וקושרין אותן שתי הרצועות יחד ועכשיו מונח הקשר כנגד גבו של החמור והשקין מכבידין לכאן ולכאן ואי אפשר להתיר הקשר אם לא יגביהו השקין מעט ונסמכין שתי השקין בכריסו של החמור והוו להו כלדדים:

למטה

ואפי' למ"ד דלוקין. במסכת מכות (דף יג:) הכא אפי' לאו ליכא דלאו לאזהורי אמלאכה שעל ידו וע"י בהמתו אתא כגון מחמר ליכתוב לא תעשה כל מלאכה ובהמתך מאי אתה משמע אתה לבדך ובהמתך לבדה: **בהמתו.** במלאכה הנעשית ע"י בהמתו לא מיחייב לאו גמור ללקות עליו: **טעונה כלי זכוכית.** שאין ניטלין בידו להניחן לארץ: **והאנן תנן נוטל את הכלים הניטלין.** וכלי זכוכית ניטלין הן ולמה לי מתיר את החבלים: **דאומני.** מקיז דם שאין ראויין בשבת לכלום לפי שמאוסים: **והא** (ד) **מבטל כלי.** כרים וכסתות כשמניחן תחת דבר שאין ניטל מבטלן מהיכנן דשוב לא יטלם משם ודמי לסותר: **בשליפי זוטרי.** משואות קטנים ששומט הכר מתחתיהם ונופלין על הכר השני וכן עד שמגיען לארץ: **עששיות.** של זכוכית מס"ם בלע"ז ואע"פ שהעששיות משתברין. אלמא אסור להניח כרים וכסתות תחתיהן: **בכולסא.** חתיכות רחבות של זכוכית שאינם כלים ועושין מהן חלונות וכיון דליכא פסידא בשבירתן וסופן להמתך בחתיכות קטנות לא שרו להביא כרים ולהניח תחתיהן: [**טבל לא חזי ליה.** דמוקצה הוא ואפילו לטלטלו לא חזי]: **ומאי אף על פי שמשתברין.** הא ליכא פסידא: **מהו דתימא להפסד מועט נמי חששו.** ויביא כרים ויניח תחתיהם דהא ודאי אי אפשר בלא הפסד מועט שגלולות ניתזין בשבירתן שאינם ראויין לכלום: **שליף.** משוי של תבואה של טבל: **והא אנן תנן כו'.** ודבש ניטל בשבת ואמאי לא רצה לפורקה: **כשהדביש.** החמיץ: **למאי חזי.** ולמאי אייתי רבן גמליאל: **לכתיתא דגמלי.** לכתית של גמלים רדוישדור"א: **ויתיר החבלים ויפלו שקים.** דהכי תנן במתניתין בדבר שאינו ניטל. ומשני מצטרו זיקי נבקעים הנודות בנפילתן לארץ: **מטנפי.** בדבר הנשפך עליהם וקא מבטל כלי מהיכנו דשוב אין ראויין לבו ביום לכלום: **והא איכא צער בעלי חיים.** וליתי לאורייתא ולידחי דרבנן ביטול כלי מהיכנו: **קסבר.** ר"ג צער בעלי חיים דרבנן ופלוגתא היא באלו מציאות (ב"מ לג:): **דמשפשף לבריה אגבא דחמרא.** בשבת לשעשע התינוק: **קא משתמש מר בבעלי חיים.** ותנן (ביצה דף לו.) לא רוכבין על גבי בהמה וה"ה לכל תשמיש: **לדדין.** שאינו מרכיבו עליו אלא משפשפו על צדי גבו ואין זה דרך תשמישו ורבנן לא גזרו בה: **מאי לאו בחבר גוולקי.** דהוו להו לדדין. גוואלקי עשקנ"ש חבר גוואלקי שתים מחוברות יחד ברצועות ומרכיבין על החמור זו מכאן וזו מכאן וצריך לסלקן יחד וליקרב אצל החמור ומשפשף עצמו ונשען גופו בצדי החמור: **בחבר אגלווקי.** שתים שאין מחוברות יחד אלא על ידי טבעת מתכת שבראש הרצועה ובו מסמר קטן כעין שעושין לחבק שקורין ליינגל"א שאינו צריך אלא למשוך מעט והמסמר יוצא והן מתנתקות זו מזו: **אי נמי בלכתא.** כעין שעושין לדלדול יין שיש כהן טבעות של חבל לכל אחד ואחד ומכניס טבעת בטבעת ונוטל עץ כפוף קטן ומכניסו בפנימי ושוב אינו יוצא מחברו וכשבא לסלקו מושך העץ אליו והן מתנתקין זה מזה ונופלין: **שתים בידי אדם ואחת באילן.** גבי סוכה תנן שכשירה בג' דפנות ואם עשה שתים כהלכתן והשלישי עשה באילן כשירה. דפנות לא איכפת לן אם מחוברות הם וה"ה אם כולן נקבעות באילן. והא דנקט שתים בידי אדם רבותא אשמועינן דאפילו הכי אין עולין לה לאכול ולישן באותה סוכה בי"ט מפני שסככה קשור בדופניה ונשען עליה והוא משתמש על סככה ונותן כליו ונמצא משתמש באילן. כל כניסה דסוכה נקיט בלשון עלייה במסכת סוכה לפי שרובן עושין סוכותיהן בראש גגן דבכמה דוכתין תנן בה הכי אין מטריחין אותו לעלות אמר להם העלום לסוכה אבל מוריד הוא את הכלים וכן הרבה: **מאי לאו דחק ביה באילן.** ואותיב ביה קנים של דפנות בנקבים שנקב הרבה בגופו של אילן וסיכך שוב על אותן דפנות ומ"מ אין כאן תשמיש אלא בצדי אילן: **דכפייה לאילן.** לענפיו העליונים הטה לצד אילן אחר וכן של זה לזה וקשרן אלו עם אלו ומהן נעשה הדופן: **אמאי עולין לה בי"ט.** הרי הסכך נשען עליו והוא משתמש בו: ה"ג **אלא מאי לדדין אסורין סוף סוף אמאי עולין לה בי"ט אלא התם בגוואזא פרסכנא שאילן גופיה דופן בעלמא שוייה.** גוואזא פרסכנא אילן שענפים הרבה יוצאין מלדדין ומתפשטין לכאן ולכאן ושויהו דופן בעלמא לסוכה ולא סמך הסכך עליהן. ולהכי נקט גוואזא פרסכנא ולא שבקיה כדקא ס"ד בדכפייה ולישני כגון דלא סמך הסכך עליה משום דכיון דלדופן בעי הוא שאינו צריך לסוכה דהא בג' כשירה והסכך נמי לא סמך עליה לא טרח למעבד לו דופן להכי אוקמא בגוואזא פרסכנא וממילא הוא בלא טרחא: **מאי לאו בהא קמיפלגי כו'.** וכגון דחק באילן ומותיב קנים בלדדין וסיכך עליהן דהוה ליה משתמש בלדדין כשמשתמשין על ידי סככה דאי לא בהא פליגי במאי מוקמא פלוגתייהו דהא כולי עלמא סברי אסור להשתמש באילן: **אמר אביי.** א"נ בהכי פליגי ליכא למימר דסבירא ליה (לת"ק) לדדין מותרין דהכי **לאו לדדין נינהו אלא צדי לדדים** שהקנים הנתונים בנקבים לדדין והסיכוך הנתון על גבן צדי לדדים **ובצדי לדדים פליגי:**

יתד

עין משפט
נר מצוה

יז א ב ג מיי' פכ"א מהלכות שבת הלכה י סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סי' רסו סעיף ט:
יח ד ה מיי' שם טוש"ע שם וסימן שה סעיף יח:
יט ו מיי' פ"ד מהלכות סוכה הלכה ו טוש"ע או"ח סי' תרכח סעיף ג:

רב נסים גאון

ואפילו למאן דאמר לוקין. כלומר שר' ישמעאל סבר כי לאו שניתן לאזהרת [מיתת] ב"ד לוקין עליו, ור"ע סבר לאו שניתן לאזהרת [מיתת] ב"ד אין לוקין עליו. **והא קא מבטל כלי מהיכנו.** כבר פירשנו בפרק מפנין שעיקרו בפרק כירה, ופירשנו כי החלוקה בצער בעלי חיים דאורייתא או דרבנן תמצא בפרק אלו מציאות.

רבינו חננאל

ואפילו למאן דאמר לוקין א"כ ליכתוב קרא לא תעשה כל מלאכה ובהמתך. אתה למה לי, אלא לומר לך כי מלאכה [הוא] ניהו דכי עביד מיחייב, בבהמתו לא מיחייב. והלכתא כר' יוחנן דהא דמי ליתא, דרבא אהדר עליה ופריק לטעמיה, ואע"ג דפריק לנפשיה, לא שבקינן דר"י רבא וסמכינן אשנוייה. הגיע לחצר החיצונה נוטל הכלים וכו'. אמר רב הונא היתה בהמתו טעונה כלי זכוכית מביא כרים וכסתות ומתיר (הכלים) [החבלים] והשקין נופלים. ואקשינן עליה והתנן נוטל את הכלים הניטלין בשבת וכלי זכוכית ניטלין בשבת ולמה אינו נוטלן בפני עצמן. ופריק רב הונא מי סברת הא דאמרי' היתה [בהמתו] טעונה כלי זכוכית בכוסות ואשישות קאמינא דעדיי לטלטלן בשבת, בקרני (דאיני) [דאומנא] קאמינא שמוצצין בהן הדם שאסור לטלטלן. (ולמה אסור לטלטלן והא קיי"ל דדבר שמלאכתו לאיסור אפילו לצורך [גופו ו]מקומו שרי). תוב אקשינן עליה הא אמרת מביא כרים וכסתות ומניח תחת משאוי הבהמה כדי שיפלו כלי זכוכית הללו על דבר רך שלא ישברו, והלא אסור להשתמש באותן הכרים והכסתות כל זמן שאילו כלי זכוכית עליהן ואינו יכול לישן בהם והנה מבטל כלי מהיכנו. ופריק רב אשי בשליפי זוטרי, פי' שמנער את הכר או את הכסת מעט והן נופלות כי הא דתנן מערת שעל הכר מנער את הכר והן נופלות. ואקשינן עליה היתה בהמתו טעונה טבל ועששיות, מתיר החבלים והשקין נופלים ואע"פ שמשתברין. ופריק רב הונא אילו העששיות אינם כלי זכוכית עשויין אלא כולסא, פי' חתיכות גדולות כדכתיב ברזל עשות, ורוצה להכניסם לכור לעשות מהן כלי זכוכית. והילכתא כרב הונא דאע"ג דאיתותב הא שני ליה, ושנוייא שינויין אינון דהא מתרץ לה מאן דמותבה. ואמרינן דיקא נמי דקתני דומיא דטבל מה טבל דלא חזי ליה, פירוש אלא אחר שיתקנן, אף האי נמי לא חזי ליה. והא דתניא רבי שמעון בן יוחי אומר היתה בהמתו טעונה שליף של תבואה מכניס ראשו תחתיו ומסלקו לצד אחר, הילכתא כוותיה שאינו מפריק אלא מכבידו לצד אחר ונופל מעצמו. ובאנו להקשות ממשנתנו אדרבן גמליאל שהיתה חמורו טעונה דבש ולא רצה לפרק חמורו, והא תנן נוטל את הכלים הניטלין בשבת, וזה הדבש הוא ראוי לאכילה היה לו לנוטלו. ומפרקינן דבש זה הדביש, פי' הופסד כדמפרש בפרק המפקיד. ותוב אקשינן עליה היה לו להתיר החבלים ומעצמו יפלו השקין. ופרקינן חייש דילמא כשיפילו השקין בקרקע מצטרו זיקי, ופירושו מתבקעין הנודות שהדבש בהן, כדכתיב ויבלו ויצטירו. ותוב אקשינן עליה היה לו להביא כרים וכסתות ויניח תחתיהן ויפלו השקין בהן ולא יתבקעו דהכי שרי למעבד כרב הונא. ופרקינן אם יפלו זיקי אילין על הכסתות נמצא מבטל כלי מהיכנו, ואם תאמר ינערם ויטול הכסתות כמו שאמרנו למעלה, אע"פ שינערם אינן ראויין להשתמש בהן היום קא מיטנפי. עוד אקשינן עליה ולמה הניח חמורו טעונה, הא איכא צער בעלי חיים, ופריק רשב"ג צער בעלי חיים דרבנן. אביי

מסורת הש"ס

א) [עמ"ש תוס' לעיל מג: ד"ה כבר], ב) [עי' תוס' שם. ד"ה [illegible]], ג) [פסחים טו: כה: ביצה [illegible] כ"ק [illegible] ב"מ לג.], ד) [עי' רש"י ב"מ לג. ד"ה הדבים ופרש"י סנהדרין [illegible]], ה) [לעיל מג. וש"נ], ו) [ב"מ לג.], ז) [פי' שקים ערוך ועי' בערך חבר פי' גאולקי], ח) סוכה כב: ט) [עירובין לג.], י) [תוספתא סוכה פ"א], כ) [שם [illegible]], ל) [סוכה [illegible]], מ) [illegible] נ) [illegible] ס) [illegible]

תורה אור השלם

א ויום השביעי שבת ליי אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך: שמות כ ט

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומנא תימרא דתנן מתיר החבלים: (ב) שם דקמשתמש באילן: (ג) שם זה הכלל כל שאילו ינטל האילן: (ד) רש"י ד"ה והא קא מבטל כלי מהיכנו כרים:

לעזי רש"י

מש"ש [משי"ש]. [illegible]
רדוישדור"א [רידוישדור"א]. [illegible]
עשקנ"ש [עשקי"ש]. [illegible]
צינגל"א. חבק [illegible]

מוסף רש"י

והא קא מבטל כלי מהיכנו. שהיה מוכן מתחלה לטלטלו ועכשיו עושהו מוקצה (לעיל מג.). [illegible] **כשהדביש.** [illegible] **לכתות דגמלי.** למתפש שעל הגמל שגבו פתוע ומקוקב מחמת משאו איסר"א בלע"ז (שם). **שתים בידי אדם ואחת באילן.** הואיל ואם ינטל האילן נופל קרקעית הסוכה, שאינו יכול לעמוד במחיצות שתים שבארץ, אין עולין לה ביו"ט, דמשתמש באילן (סוכה כב.).

רבינו חננאל (המשך)

אשכחיה לרבה דקא משפשף לבריה אגבה דחמרא. פי' שפשוף, כדאמרינן ואם מבערב ישפשף, כלומר יוליך ויביא ידו על גופו שיוסר מעליו טינוף הקרי. כן (רבא) [רבה] היה מעלה ומוריד בנו כעין שפשוף ע"ג החמור מן הצד. לא על שדרו של חמור כדרך רכיבה אלא היה מושיבו ע"ג החמור והתינוק מיגנדר ונתית ואביו מחזיק בו ומתחזיו שלא יפול לארץ. א"ל אביי משתמש מר בבעלי חיים, כלומר המשתמש בב"ח עובר משום הא דתנן ולא רוכבין על גבי בהמה. השיבו רבה אינו [על] שדרו של חמור אלא בצידי החמור אני משפשף. (ויגדלן) [וצדדין] לא גזרו בהו רבנן. מדתנן מתיר החבלים והשקין נופלין, מאי לאו בחבר גואלקי ולא גזרו בהו רבנן. פרוש חבר גואלקי, כשטוענין הבהמה מביאין שק וטוענין אותו מצד אחר ושק האחר מצד השני, ומביא חבל וקושרן ומחברן ומשרבבן בצידי הבהמה, וכשמבקשין לפרק משאו מגביה השקין לרפוף קשר החבל להיות נוח להתיר, ומתיר ומניח השקין והן יורדין מצידי הבהמה ויורדין לארץ. נמצא מגביה ומוריד השקין בצידי החמור כאשר אני מגביה ע"ג החמור, והוא יורד בדרך שישפוף. אמר ליה אביי אינו אומר מתיר החבלים בחבר גואלקי אלא באבר גואלקי כדתנן כיצד מאברין את הערים ומפרשינן ליה מלשון אבר כן מוסיף כמין אבר בגואלקי, והוא למעלה כדאמרינן בפרק לא יחפור (ב"ב כו.) באברורי הוו יתבי. פי' אברורי, למעלה מן המשאוי